ΑΓΓΛΙΚΑ ΔΙΗΓΗΜΑΤΑ

ΤΟΥ JOHN MARGERISON

Η ΡΟΜΠΙ ΑΡΡΑΒΩΝΙΑΣΤΗΚΕ

Ο λοχαγὸς Ράτρεϋ χτύπησε δειλὰ τὴν πόρτα. Ἕνα δυνατὸ κ' ἀπότομο «ἐμπρός!» τὸν ἔκανε νὰ τιναχτῆ λίγο, μὰ τὸ χέρι του ἀκούμπησε σταθερὸ στὸ χερούλι τῆς πόρτας καί, στρώχνοντάς την, μπῆκε στὸ σαλόνι.

Στάθηκε λίγο ἐκεῖ κ' ἔρριξε τὴ ματιά του γύρω, γιατὶ τοῦ φάνηκε ἄδειο τὸ δωμάτιο. Μὰ ἕνα σύννεφο καπνοῦ μυρωδάτου, ποὺ ἀρωμάτιζε εὐχάριστα τὸν ζεσταμένο ἀπ' τὴ χαρούμενη φωτιὰ τοῦ τζακιοῦ ἀέρα, τὸν κατατόπισε ἀμέσως κ' ἔκανε δυὸ—τρία διστακτικὰ βήματα πρὸς τὰ ἐμπρός.

Χωμένος σὲ μιὰ πολυθρόνα, μὲ τὰ πόδια του ξαπλωμένα τεμπέλικα στὸ τζάκι, ὁ στρατηγὸς Λῶρελ κάπνιζε ἡδονικὰ τὸ πελώριο τσιμπούκι του, χαμογελῶντας κάτω ἀπ' τὰ μουστάκια του γιὰ τὴν ταραχὴ τοῦ νεαροῦ λοχαγοῦ, ποὺ τὴ μάντευε ἀπ' τὴ στάση του, καθὼς τὸν λοξοκύτταζε.

—Τὰ σέβη μου, στρατηγέ μου! ψιθύρισε ὁ λοχαγός.

—Κοπιάστε, κύριε Ράτρεϋ. Κοπιάστε. Καθῆστε ἀντίκρυ μου γιὰ νὰ σᾶς βλέπω καὶ γιὰ νὰ ξεσταίνεστε στὴ φωτιὰ ποὺ πετάει χαρούμενα σπίθες. «Σπανθῆρας ὡς οἱ τῶν ὀφθαλμῶν τῆς ἐκλεκτῆς μου», καθὼς λέν καὶ οἱ ποιηταί μας, λοχαγέ.

Κι' ὁ στρατηγὸς χάϊδεψε μὲ φιλαρέσκεια τὸ ἀσπρομάλλικο, χιονισμένο ἀπ' τὴν ἡλικία κεφάλι του, καθὼς ἔλεγε τὰ λόγια αὐτά, δείγματα τοῦ φιλολογικοῦ, παρὰ τὸ ἐπάγγελμά του, ταλέντου του, ὅπως ἔλεγε συχνὰ μὲ εἰρωνία.

Ὁ νεαρὸς λοχαγὸς κάθησε στὴ θέσι ποὺ τοῦ ἔδειξαν, ξερόβηξε μὲ ἀμηχανία μιὰ—δυὸ φορὲς καὶ παίρνοντας ἕνα τελευταῖο κουράγιο, ἄρχισε νὰ μιλάη μὲ χαμηλωμένα μάτια:

—Σᾶς ζήτησα μιὰ ἀκρόαση, στρατηγέ μου. Φανήκατε καλὸς καὶ μοῦ τὴν δώσατε. Μαντεύετε ἄραγε τὸ σκοπό της;

—Χμ!.... Χμ!.... Προχωρῆστε λιγάκι παρακάτω, λοχαγέ, κ' ἂν δῆτε πῶς δὲν μαντεύω, τότε μοῦ λέτε καθαρὰ τί θέλετε ἀπὸ μένα κ' ἔχει ὁ Θεὸς γιὰ ὅλους μας....

Ἕνα κῆμα συγκινήσεως καὶ ντροπῆς κοκκίνισε τὰ μάγουλα τοῦ ἀξιωματικοῦ. Σκέφτηκε τὴ στιγμὴ ἐκείνη κάτι κρίσιμες κ' ἀνάποδες ὧρες ἐφόδου ἐναντίον τοῦ ἐχθροῦ, λίγα χρόνια πρὶν στὸν πόλεμο, κ' ἡ καρδιά του ἀναγάλλιασε. Ἔννοιωσε πῶς ὁ στρατηγὸς δὲν ἦταν ἐπὶ τέλους φρούριο μὲ κανόνια γιὰ νὰ τὸν φοβᾶται μέχρι τέτοιου σημείου κ' ἀποφάσισε νὰ τραβήξη μπρός. Ἡ φωνή του ὅμως ἀργοκυλοῦσε, κομπιασμένη καὶ τρεμουλιαστή, παρὰ τὴ θέλησί του.

—Στρατηγέ μου.... Πρόκειται γιὰ τὴ Ρόμπι, κατώρθωσε νὰ πῆ ἐπὶ τέλους.

—Ποιά; Τὴν κόρη μου; ρώτησε ὁ στρατηγὸς Λῶρελ κ' ἔκανε κάποιο κίνημα, δῆθεν γεμᾶτο ἀπὸ ἔκπληξι.

—Μὲ συγχωρεῖτε.... Γιὰ τὴ δεσποινίδα κόρη σας ἤθελα νὰ πῶ, συνέχισε ὁ νεαρὸς λοχαγός. Ἀφῆστε με νὰ σᾶς μιλήσω, στρατηγέ μου. Μὴ μὲ διακόπτετε κάθε λίγο, γιατὶ θὰ φύγω ὅπως ἦρθα, μὲ τὸν θάνατο στὴν ψυχή μου ἀπὸ τὴν ἀβεβαιότητα καὶ τὴν ἀμφιβολία. Ἀφῆστε με νὰ σᾶς πῶ τί θέλω, ὕστερα ἀποφασίζετε καὶ τὴν ἀπόφασί σας θὰ τὴν σεβαστῶ ἐντελῶς κατὰ γράμμα, μὲ μιὰ πειθαρχία ὁλοκληρωτικὰ στρατιωτική, ὁσοδήποτε καὶ νὰ μοῦ κοστίση.

.... Θυμᾶστε βέβαια πέρυσι ποὺ ἤμουν ὑπασπιστής σας στὴ μεραρχία. Ἡ ἀνάγκες τῆς ὑπηρεσίας μου μὲ φέρναν συχνὰ στὸ σεβαστό σας σπίτι, ποὺ ἡ ἄφθαστη καλωσύνη σας μ' ἔκανε γρήγορα νὰ τὸ νομίσω γιὰ δικό μου. Γνώρισα μιὰ μέρα ἐκεῖ, στὶς ἀρχὲς ἀκόμα, τὴ Ρόμπι... Συγνώμην, τὴ δεσποινίδα κόρη σας ἤθελα νὰ πῶ.

.... Ὅταν λοιπὸν τὴν πρωτογνώρισα, βρισκόταν στὸν κῆπο καὶ πότιζε κείνη τὴ στιγμὴ μιὰ ἀνθισμένη τριανταφυλλιά. Σᾶς ὁρκίζομαι, στρατηγέ μου, ὅτι ἀρκετὴ ὥρα ἔρριχνα βλέμματα γεμᾶτα θαυμασμὸ στὰ ὑπέροχα, φρεσκοανοιγμένα ἐκεῖνα τριαντάφυλλα. Ἔβλεπα τοὺς κλώνους νὰ κινοῦνται, παραξενευόμουν γι' αὐτὸ... κ' ἄργησα νὰ καταλάβω πὼς ἦταν καὶ τὸ ὁλόγλυκο, δροσερὸ προσωπάκι τῆς δεσποινίδος μπερδεμμένο ἀνάμεσα στὰ τριαντάφυλλα!

.... Ἡ δεσποινὶς Ρόμπι εἶχε σταματήσει πειὰ τὸ πότισμα, εἶχε κρυφτεῖ πίσω ἀπὸ τὴν τριανταφυλλιὰ καὶ ἀπὸ κεῖ μέσα μὲ κύτταζε προσεχτικά!

.... Τὴ χαιρέτησα μὲ σεβασμὸ καὶ ἡ Ρόμπι.... Χαμογελᾶτε, στρατηγέ μου; Ναί, ἐπὶ τέλους.... ἡ Ρόμπι.... ἄφησε τὸ ποτιστῆρι ἀπ' τὰ χεράκια της, ἔκανε μιὰ ὑπόκλισι καὶ χάθηκε τρεχάτη στὸ βάθος τοῦ κήπου. Ἀπὸ κείνη τὴ στιγμὴ μὲ μάγεψε.

.... Πιστεύω νὰ μαντεύετε καὶ νὰ συγχωρῆτε τώρα, ἐκ τῶν ὑστέρων, τὶς ἀφηρημάδες μου ἐκεῖνον τὸν καιρό, τὶς ἀπροσεξίες μου καὶ τὸ ἀτελείωτο κάρφωμα τῶν ματιῶν μου στὸ ταβάνι, γιὰ τὰ ὁποῖα τόσες φορὲς στοργικὰ —σᾶς εἶμαι εὐγνώμων γι' αὐτὸ— μὲ μαλώνατε καὶ μὲ λέγατε «κλασικῶς ἀφηρημένον καὶ ρέποντα ἐκ φύσεως πρὸς τὴν μελαγχολίαν, ἀδιορθώτως δὲ ρεμβώδη καὶ ὀνειροπόλον!....».

.... Ἐμάθατε λοιπὸν τώρα τὴ μυστικὴ ἀφορμὴ ὅλης αὐτῆς τῆς ψυχικῆς καταστάσεώς μου.

.... Πολλὲς φορὲς ἀργότερα, στοὺς χορούς, ἐμπιστευόσαστε τὴ δεσποινίδα Ρόμπι σὲ μένα. Χορεύαμε μαζύ, χωρὶς νὰ βγαίνη μιλιὰ ἀπ' τὸ στόμα μας. Τὴν κρατοῦσα ἀνάλαφρη, γυρμένη στὸ μπράτσο μου καὶ τὰ ὁλόξανθα μαλλάκια της χάϊδευαν ἁπαλὰ τὸ πρόσωπό μου. Χορεύαμε, εἶπα....

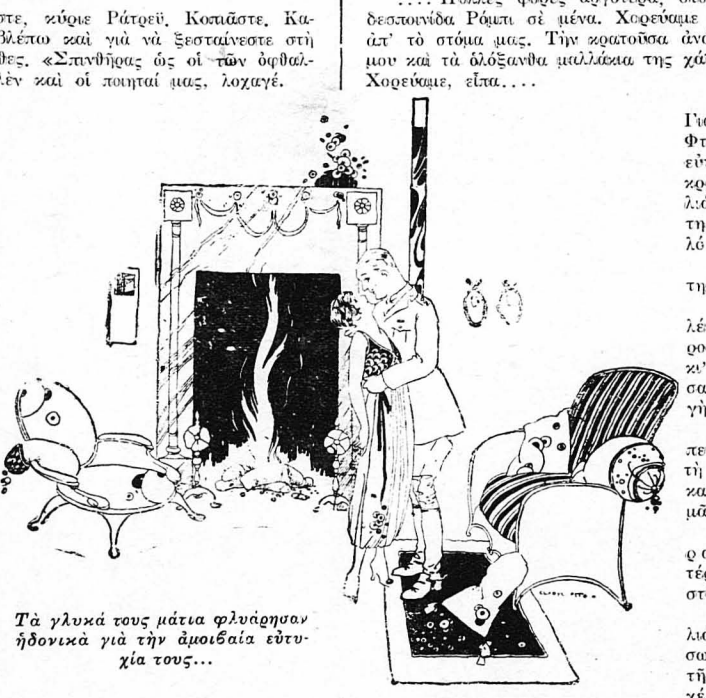

Τὰ γλυκά τους μάτια φλυάρησαν ἡδονικὰ γιὰ τὴν ἀμοιβαία εὐτυχία τους...

.... Χόρευε ἔπρεπε νὰ πῶ... Γιατὶ ἐγὼ πετοῦσα στὰ σύννεφα. Φτεροῦγιζε ἀπὸ ἔξαλλη χαρὰ κ' εὐτυχία ἡ ψυχή μου, ὅταν τὴν κρατοῦσα τρυφερὰ στὴν ἀγκαλιά μου καὶ ἡ μυρωμένη πνοή της ζέσταινε ἡδονικὰ τὸ μάγουλό μου.

.... Συγχωρῆστε με, στρατηγέ μου, μὰ θὰ σᾶς τὸ πῶ.

.... Ἔρριχνα συχνὰ φευγαλέες, κρυφὲς ματιὲς πρὸς τὸ μέρος σας τὴν ὥρα ποὺ χορεύαμε, κ' ἔννοιωθα τὸ γλυκό, πατρικό σας βλέμμα καρφωμένο μὲ στοργὴ ἐπάνω μας.

.... Χαμογελούσατε μὲ ἄπειρη καλωσύνη τότε, ὅπως καὶ τὴ στιγμὴ αὐτὴ ποὺ σᾶς μιλάω, καὶ μοῦ φαίνεται καθαρὰ πὼς μᾶς καμαρώνατε.

.... Θέλω νὰ σᾶς πῶ π α τ έ ρ α, στρατηγέ μου, ναί, ναί, πατέρα, ἢ σ ᾶ ς ἢ κανέναν ἄλλον στὸν κόσμο».

Ὁ στρατηγὸς δὲν ἔβγαζε μιλιά, μὰ κ' ὁ λοχαγὸς εἶχε πειὰ σωπάσει. Τὸ ὁλόχαρο τραγοῦδι τῆς φωτιᾶς ἀντιλαλοῦσε στὶς ψυχές τους κ' ἡ ζωηρὴ φλόγα της παιχνίδιζε στὸν καθαρὸ καθρέφτη τῶν ματιῶν τους.

—Καθῆστε νὰ φᾶμε, Μπίλ, εἶπε τέλος ὁ γέρο στρατηγός, λούζοντας μὲ τὴ στοργὴ τῆς ματιᾶς του τὸν νεαρὸ ἀξιωματικό, ποὺ γονατιστὸς μπροστά του, ποῦ φιλοῦσε εὐλαβικά, ἀμίλητος τὸ χέρι του. Τοῦ χάϊδεψε ὕστερα τὰ μαῦρα μαλλιά του καὶ ζωηρός, λυγερὸς σὰν παιδί, πετάχτηκε ἀπ' τὴν πολυθρόνα καὶ βγῆκε ἔξω ἀπ' τὸ σαλόνι, ἀφίνοντας τὸν Ράτρεϋ τρισευτυχισμένον καὶ μονάχον στὴ χαρά του.

***

Μὰ δὲν χρειάστηκε, ὥς τὸ βράδυ ποὺ θὰ τρώγανε, νὰ βεβαιωθῆ γιὰ τὴν ὁλοκληρωτικὴ ἐκπλήρωσι τοῦ μοναδικοῦ ὀνείρου τῆς ζωῆς του ὁ ὡραῖος Μπίλ. Ἐκεῖ ποὺ ἀπορροφημένος ἀπ' τὶς χαρούμενες σκέψεις του, ἔκοβε ἀφηρημένος νευρικὲς βόλτες ἀπὰ σαλονάκια, δυὸ μυρωμένα καὶ χυτὰ παχουλὰ χεράκια ἀγκάλιασαν τὸ κεφάλι του καὶ τοῦ σφάλησαν κυριφὰ τὰ μάτια.

Μιὰ φωνίτσα τρεμουλιαστὴ ἀπὸ ἀγαλλίασι κ' ἁρμονικώτερη ἀπ' τὸν πιὸ ἁρμονικὸ τόνο μουσικοῦ κομματιοῦ, χάϊδεψε τ' αὐτιά του, προκαλῶντας τον νὰ μαντέψη ποιός τοὔκλεινε τὰ μάτια.

Μάντεψε ἀμέσως ὁ Μπίλ. Ὄχι γιατὶ ἦταν προκισμένος ἀπ' τὴ φύσι μ' ἐξαιρετικὴ ἐξυπνάδα ἢ μὲ μαντικὲς ἱκανότητες. Ὄχι. Τίποτε ἀπὸ αὐτά.

Μάντεψε πὼς ἦταν ἡ Ρόμπι, ἁπλούστατα γιατὶ τοῦ τὴν μαρτύρησε τὸ ξαφνικὸ σφυροκόπημα τῆς καρδιᾶς του, τὸ γοργὸ κύλισμα τοῦ ζεστοῦ αἵματός του στὶς φλέβες του καὶ τὸ ἀπότομο ὑπερβολικὸ φούσκωμα ποὺ ἔννοιωσε στὸ στῆθος του, σὲ σημεῖο ποὺ πιάστηκε ἡ

ΕΥΘΥΜΕΣ ΙΣΤΟΡΙΟΥΛΕΣ

ΟΠΟΥ Ο ΔΟΥΓΚΑΝ ΣΚΑΝΔΑΛΙΖΕΙ ΤΟΥΣ ΠΑΡΙΣΙΝΟΥΣ

Θὰ εἶνε, ὑποθέτουμε, γνωστὸ στοὺς ἀναγνῶστες μας τὸ ὄνομα τοῦ περιφήμου Ἀμερικανοῦ Ἑλληνολάτρου Ραϋμόνδου Δούγκαν, ὁ ὁποῖος ἐπεσκέφθη πρὸ ἐτῶν τὴν Ἑλλάδα καὶ ἀπὸ τὴ μεγάλη του ἀγάπη πρὸς αὐτὴ ἀποφάσισε νὰ μείνη στοὺς Δελφούς, ὅπου περνοῦσε τὸν καιρό του... φυλάγοντας πρόβατα!

Ὁ Δούγκαν φοροῦσε, ὅπως οἱ βοσκοὶ τῆς ἀρχαιότητος, ἕναν ἁπλούστατο χιτῶνα. Ἦταν δηλαδὴ σχεδὸν μισόγυμνος!...

Ὅταν ὁ Δούγκαν πῆγε κάποτε στὸ Παρίσι, ντυμένος πάντα κατὰ τὴ συνήθειά του, ἐγκατεστάθη στὸ σπίτι κάποιου Σωβέν. Ἀλλὰ μετὰ λίγες μέρες ὁ οἰκοδεσπότης κατάγγειλε στὸ δικαστήριο τὸν νοικάρη του γιὰ τὸ παράξενο καὶ σκανδαλῶδες ντύσιμό του.

Ὁ δικαστής, στὸν ὁποῖο παρεπέμφθη ἡ ὑπόθεσις, κάλεσε τὸν δικαστικὸ κλητῆρα Μπιρὸ καὶ τοῦ ἀνέθεσε νὰ ἐξετάση τὴν ὑπόθεσι.

Ὁ κλητῆρας πῆγε φυσικὰ στὸ σπίτι τοῦ ἐνάγοντος, ἐνήργησε τὴν ἀπαραίτητη ἀνάκρισι καὶ συνέταξε σχετικὴ ἔκθεσι πρὸς τὸν προϊστάμενό του. Γιὰ τὸ πρωτοφανὲς τοῦ πράγματος, παραθέτουμε παρακάτω τὰ κυριώτερα σημεῖα τῆς ἐκθέσεως:

«***Σήμερα, τὴν 10ην πρωϊνὴν ὥραν ἐπῆγα στὴ λεωφόρο Φουκὲ καὶ ἐπισκέφθηκα τὴν ὑπ' ἀρ. 30 κατοικίαν τοῦ κ. Σωβέν, ὁ ὁποῖος ἄρχισε νὰ μοῦ ἐκθέτη τὰ παράπονά του.***

» ***Ὁ Σωβὲν μοῦ παραπονέθηκε πικρὰ κατὰ τοῦ ἐνοικιαστοῦ του Δούγκαν, ὁ ὁποῖος ντύνεται παράξενα, ἔχει τὰ πόδια καὶ τὰ μπράτσα του γυμνὰ καὶ δέχεται μ' αὐτὴ τὴν ἀμφίεσι διάφορα πρόσωπα ποὺ εἶνε, καθὼς φαίνεται, μαθηταί του. Μοῦ ἐζήτησε ἐπίσης ὅπως τοῦ ἐπιτραπῆ νὰ κάμη ἔξωσι στὸν ἰδιότροπο νοικάρη του, γιατὶ σκανδαλίζει μὲ τὸ ντύσιμό του ὅλους τοὺς ἄλλους νοικάρηδες καὶ τὴ γειτονιὰ ὁλόκληρη.***

» ***Οἱ διάφοροι ἔνοικοι, τοὺς ὁποίους εἶδα κατόπιν, μοῦ ἐδήλωσαν ὅτι τοὺς ἦταν πολὺ δυσάρεστο θέαμα νὰ συναντοῦν μπαινοβγαίνοντας τὸν Δούγκαν, τοῦ ὁποίου ἡ ἀμφίεσις τοὺς... σκανδαλίζει.***

» ***Ἐμπῆκα κατόπιν στὸ διαμέρισμα τοῦ ἰδίου τοῦ Δούγκαν. Ὁ ἰδιότροπος Ἀμερικανὸς μὲ δέχτηκε φιλόφρονα καὶ μοῦ ἔδωσε τὸ χέρι του προσκαλῶντας με νὰ καθήσω.***

» ***Κατόπιν μοῦ εἶπε ὅτι τοῦ ἀρέσει νὰ διατηρῆ τὴν ἐνδυμασία ποὺ φοροῦσε ἄλλοτε ὅταν φύλαγε πρόβατα στὴν Ἑλλάδα. Εἶδα ὅτι οἱ βραχίονές του καὶ ἡ κνῆμες του εἶνε πραγματικῶς ἀκάλυπτες. Ἐπίσης καὶ τὰ πόδια του εἶνε γυμνά, χωρὶς παπούτσια.***

» ***Τὸ δωμάτιο ὅπου μὲ δέχτηκε, σκεπάζεται ἀπὸ ἕνα μεγάλο χαλὶ καὶ στὸν τοῖχο κρέμονται διάφορα ἔγχορδα ὄργανα καὶ αὐλοὶ τοῦ Πανός. Τρέφει μακρυὰ κόμη ποὺ πέφτει στοὺς ὤμους του καὶ μὲ τὴν ἀσκητικὴ φυσιογνωμία του καὶ τὴν τραχειά του ὁμιλία μοιάζει μὲ τοὺς τσοπάνηδες ποὺ ὕμνησε ἄλλοτε ὁ Θεόκριτος...***

» ***Αὐτὰ εἶνε τὰ ἀποτελέσματα τῶν ἐρευνῶν μου,*** ἐπιλέγει ὁ δικαστικὸς κλητήρας, ***καὶ ἐπαφίεμαι στὴν κρίσιν τῆς δικαιοσύνης***».

Ἐννοεῖται ὅτι δὲν ἔγινε ἔξωσις ἐναντίον τοῦ Δούγκαν. Ἡ γαλλικὴ δικαιοσύνη ἐσεβάσθη τὸν φανατικὸ Ἀμερικάνο Ἑλληνολάτρη.

ΑΠΟ ΤΟ ΤΕΛΕΥΤΑΙΩΣ ΕΚΔΟΘΕΝ ΒΙΒΛΙΟ ΤΟΥ ΛΕΟΝ ΤΡΕΚ

ΛΟΝΔΡΕΖΙΚΑ ΑΝΕΚΔΟΤΑ

Πῶς καταστρέφονται ἡ οἰκογένειες. Ἀπὸ τὰ περίφημα ἀστεῖα τοῦ Μπέρναρ Σῶ. Ὁ βασιλεὺς Γεώργιος κι' ὁ ἀνοικονόμητος ὑπουργός του. Ὁ πρίγκηψ τῆς Οὐαλλίας ὡς ἱππεύς. Κουτρουβάλες καὶ γκρεμοτσακίσματα. Μιὰ ἔξυπνη σκέψις του. Ἕνα συγκινητικὸ ἀνέκδοτο. Ἡ φιλότιμη μικροῦλα. Τὸ δῶρο τοῦ πρίγκηπος, κτλ. κτλ.

Ὁ λόρδος Χάλλαμ Τέννυσον, ὁ γυιὸς τοῦ περίφημου Ἄγγλου ποιητοῦ, πέθανε πρὸ ὀλίγου καιροῦ στὴ νῆσο Βάϊτ, ὅπου εἶχεν ἀποσυρθεῖ μετὰ τὴν παραίτησί του ἀπὸ τὴ θέσι τοῦ γενικοῦ διοικητοῦ τῆς Νοτίου Αὐστραλίας. Ὁ διάσημος αὐτὸς πολιτικὸς καὶ διπλωμάτης ἄφησε ἕνα μοναχογυιό, τὸν ἐντιμώτατο Λιονὲλ Τέννυσον, ὁ ὁποῖος θεωρεῖται στὴν Ἀγγλία ὡς... πρωταθλητὴς τοῦ κρίκετ.

Ὁ Μπέρναρ Σῶ, τοῦ ὁποίου εἶνε γνωστὴ ἡ ἀποστροφὴ τόσον πρὸς τὸν ἀθλητισμὸ ὅσο καὶ πρὸς τὴ διπλωματία, εἶπε τελευταῖα:

— Νὰ τί θὰ πῆ κατάντησις: Ὁ παπποῦς ποιητής, ὁ πατέρας διπλωμάτης κι' ὁ γυιὸς ἀθλητής! Ἔτσι... καταστρέφονται ἡ οἰκογένειες!...

* * *

Ρωτοῦσαν κάποτε τὸν βασιλέα τῆς Ἀγγλίας Γεώργιο 5ο πῶς μποροῦσε νὰ συνεργάζεται μὲ κάποιον ὑπουργό του, ἀνήκοντα στὸ ἐργατικὸ κόμμα, τὸ ὁποῖο δὲν διέκειτο καθόλου φιλικῶς πρὸς τὴν Αὐλή.

— Ἡ γιαγιά μου, ἡ βασίλισσα Βικτωρία — ἀπάντησε χαμογελῶντας ὁ βασιλεὺς — ἂν ἦταν στὴ θέσι μου, θὰ τὸν ἔδιωχνε. Ὁ πατέρας μου Ἐδουάρδος θὰ τὸν ἀνεχόταν, ὑποφέροντας σιωπηλὰ γ' αὐτό... Ἐγὼ εἶμαι πιὸ συγχρονισμένος: Τὸν ἔκανα, ἁπλούστατα, ἐπιστήθιο φίλο μου! Κι' ἔτσι, δὲν μοῦ φέρνει ποτὲ καημὸν ἀντίρρησι!...

* * *

Ὁ διάδοχος τῆς Ἀγγλίας δὲν εἶνε, ὡς γνωστόν, καθόλου καλὸς καβαλλάρης. Τοῦ συμβαίνει συχνὰ νὰ πέφτη ἀπὸ τἄλογό του καὶ νὰ τσακίζεται. Ὁ πρῶτος ὡστόσο ποὺ γελάει μὲ τὰ παθήματά του αὐτὰ εἶνε αὐτὸς ὁ ἴδιος!

Σὲ κάποιο τελευταῖο του τέτοιο πέσιμο, ὅταν σηκώθηκε, εἶπε γελῶντας:

— Ἂς εἶνε... Δυὸ πράγματα κατρακυλᾶν τελευταῖα στὴν Ἀγγλία, μὲ ἐξαιρετικὴ ταχύτητα: Ἡ στερλίνα ἀπὸ τὴ χρυσῆ της βάσι, κι'... ἐγὼ ἀπὸ τ' ἄλογό μου!...

* * *

Ἀκριβῶς ὅμως, γιατὶ εἶνε ὁρμητικὸς στὰ σπορ ὁ πρίγκηψ τῆς Οὐαλλίας, ὁ ἀγγλικὸς λαὸς τὸν λατρεύει. Στὶς ἀγγλικὲς ἐπαρχίες, τὶς ὁποῖες ἐπισκέπτεται συχνὰ — ὄχι ἔφιππος, πρὸς Θεοῦ! — οἱ ἐργάται, προσεξαρχόντων μάλιστα τῶν κομμουνιστῶν, τὸν ἀποθεώνουν!

Σὲ κάποιο χωριό, τελευταίως, ἕνα ἀδυνατισμένο καὶ φτωχικὰ ντυμένο κοριτσάκι τοῦ προσέφερε ἕνα μπουκέτο λοιλούδια τοῦ ἀγροῦ. Ὁ πρίγκηψ συγκινήθηκε ἀπὸ τὴν εὐγενικὴ αὐτὴ χειρονομία τῆς ἁπλοϊκῆς κόρης καὶ μὲ τρόπο τῆς ἔβαλε ἕνα χαρτονόμισμα στὴ φούχτα.

— Γιὰ τὴ μητέρα σου καὶ γιὰ τὰ μικρά σου ἀδελφάκια, ἂν ἔχεις! τῆς εἶπε.

— Μπορῶ νὰ δώσω λίγα χρήματα ἀπ' αὐτά, ρώτησε ἡ μικρὴ μὲ δειλία, καὶ στὴ Λάλλυ;...

— Ποιὰ εἶν' ἡ Λάλλυ; Καὶ τί σοῦ ἔχει κάμει γιὰ νὰ τὴν ἀγαπᾶς τόσο; ρώτησε μ' ἔκπληξι ὁ πρίγκηψ.

— Εἶνε τὸ κοριτσάκι τοῦ πάστορος... ἀπάντησε ἡ μικρή. Ἐνάμισυ χρόνο τώρα δὲν παίρνει οὔτε παιχνίδια οὔτε καραμέλλες, γιὰ νὰ μπορῆ ν' ἀγοράζη μὲ τὰ λεφτά της γάλα γιὰ τὸ μικρὸ ἀδελφάκι μου!

— Κράτησε τὰ χρήματα γιὰ τὸν ἑαυτό σου! τῆς εἶπε τότε μὲ συγκίνησι ὁ πρίγκηψ. Καὶ στὴν φιλεναδοῦλα σου τὴ Λάλλυ, θὰ στείλω ἐγὼ μιὰ κοῦκλα ἀπὸ τὸ Λονδῖνο.

Καὶ πράγματι· μόλις ἐπέστρεψε στὸ Λονδῖνο, ὁ πρίγκηψ δὲν ἐλησμόνησε τὴν ὑπόσχεσί του...

* * *

Σὲ μιὰν ἄλλη τελευταία του περιοδεία, ὁ πρίγκηψ τῆς Οὐαλλίας παρέθεσε γεῦμα σὲ χίλιες περίπου γυναῖκες καὶ παιδιὰ ἀνέργων Ἄγγλων ἐργατῶν.

Κατὰ τὰ ἐπιδόρπια, ὁ πρίγκηψ παρετήρησε ὅτι μιὰ γυναῖκα τοῦ λαοῦ, ποὺ καθόταν ἀπέναντί του, φαινόταν συλλογισμένη καὶ στενοχωρημένη...

— Τί συμβαίνει, κυρία; τὴν ρώτησε μὲ ἐνδιαφέρον. Μήπως εἶστε ἀδιάθετη;

— Ὄχι, Ὑψηλότατε... ἐτραύλισεν αὐτή. Συλλογιζόμουν μονάχα τί δουλειὰ θὰ πέση ὕστερα... ποὺ θὰ μᾶς βάλουν νὰ πλύνουμε τόσα πιάτα καὶ μαχαιροπήρουνα!

πνοή του.

Ἀμίλητος, συγκινημένος, μεθυσμένος ἀπὸ εὐτυχία, τράβηξε τὴ νέα ἀπαλὰ μπροστά του καὶ πέρασε τὸ χέρι του στὴ μεσοῦλα της. Ἡ Ρόμπι, ριγμένη σ' ἕνα χάος ἀπερίγραπτης χαρᾶς, ξέχασε τὴ λαλιά της κι' αὐτή. Συμμαζεύτηκε μονάχα σὰν ὑπάκοη γατίτσα στὴν ἀγκαλιά του κι' ἔγειρε πίσω τὸ κομψό, κοκκινίστικο κεφαλάκι της, ἀναζητῶντας μὲ δίψα τὴ ματιά του.

Τὴν βρῆκε ἀμέσως. Καὶ τὰ γλυκά τους μάτια, ἄλλα τόσα στόματα τῆς ψυχῆς των, μίλησαν πολλὴ ὥρα, φλυάρησαν ἡδονικὰ γιὰ τὴν ἀμοιβαία εὐτυχία τους.

Τὰ φόδινα χείλη τῆς Ρόμπι σαλέψανε ὕστερα ἐλαφρά, ὅσο σαλεύει τὸ μπουμπουκι ποὺ κρυφανοίγει τὴν αὐγὴ κάτω ἀπ' τὸ ἀνατριχιαστικὸ χάδι τῆς δροσιᾶς:

— Λοιπόν;... ψιθύρισε ἐλαφρά, πιὸ ἐλαφρὰ κι' ἀπ' τὸ θρόϊσμα τοῦ φύλλου ποὺ πέφτει πάνω σὲ κοιμισμένα νερά. Τί εἶπε ὁ μπαμπᾶς, Μπίλ;
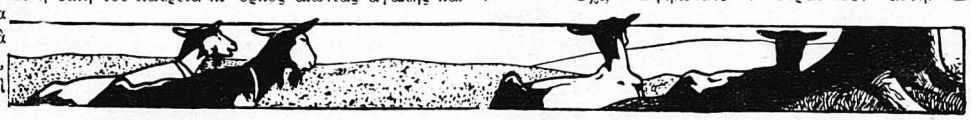
Ὁ Μπὶλ δὲν εἶχε τὴ δύναμι ν' ἀπαντήση, γ' ἀρθρώση ἕνα «ναί», μιὰ τόσο μικροῦλα λέξι! Ἔσκυψε μόνον κοντὰ στὴ Ρόμπι καὶ κόλλησε τὰ χείλη του στὰ δικά της. Κι' ἤτανε τὸ φίλημα αὐτὸ καὶ τὸ «ναί» τοῦ μπαμπᾶ της καὶ ἡ δική του λατρεία κι' ὅρκος αἰωνίας ἀγάπης καὶ πίστεως. Ἕνα «ναί» βουβό, μὰ καὶ τόσο μεγάλο, τόσο μεγάλο καὶ μεθυστικό...